

Arrest

nr. 201 044 van 13 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 februari 2018 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een vreemdelingencontrole in Gent.

1.2. Op 19 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en

volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar

arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen

gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

In toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens,

van de lidstaat die verantwoordelijk is, te doen terugleiden.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de EURODAC-databank Duitsland. Betrokkene zal, behoudens een

nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar haar land van herkomst.

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste

reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een

gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen

gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

In toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient betrokkene vastgehouden te worden, aangezien haar

terugleiding naar voormelde grens, niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen

gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren

laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking te houden van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde te onderzoeken welke lidstaat verantwoordelijk is."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het billijkheids- en redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.1.1. De verzoekende partij vat haar middel samen als volgt: *"Verzoekende partij wordt ten gevolge de huidige bestreden beslissing voor onbepaalde tijd weggerukt van haar gezin. Verzoekende partij*

loopt het risico elk contact met haar echtgenoot te verliezen. Zij noch haar echtgenoot zijn in het bezit van geldige reisdocumenten, waardoor, zoals verweerster zelf erkent in de bestreden beslissing, zij niet wettelijk in staat zullen zijn om elkaar te vervoegen."

In een uiteenzetting over het juridische kader wijst de verzoekende partij er op dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat de gebonden bevoegdheid niet wegneemt dat een bevel om het grondgebied te verlaten strijdig kan zijn met hogere rechtsnormen, dat artikel 7 van de vreemdelingenwet stelt dat hogere rechtsnormen ten allen tijde gelden, dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bovendien stelt dat bij een verwijderingsmaatregel ten allen tijde dient rekening gehouden te worden met de medische toestand van de betrokkene, het belang van het kind en het gezins- en familieleven, dat artikel 8 van het EVRM bovendien de bescherming van het gezinsleven waarborgt waarbij zij aangeeft dat dit begrip een autonoom begrip is dat losstaat van het nationale recht en dat een effectief, feitelijk gezinsleven primeert. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij op geen enkele manier heeft gemotiveerd over de proportionaliteit van haar inmenging op het recht op een gezins- of privéleven van de verzoekende partij. Zij stelt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een bepaling is die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van de gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, dat voornoemde bepaling derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk maakt. De verzoekende partij citeert uit arrest nr. 135 296 van 17 december 2014 van de Raad. Zij betoogt dat er geen spoor is van een gedegen individueel onderzoek naar de concrete gezinssituatie en de persoonlijke omstandigheden die hiermee gepaard gaan, dat er dan ook geen concrete afweging van belangen gebeurd is in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, dat de argumentatie in de bestreden beslissing ook niet tegemoet komt aan de motiveringsplicht. Zij meent dat de gebruikte motivering voorbij gaat aan de gevestigde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), waaruit duidelijk volgt dat de huidige bestreden beslissing een ontoelaatbare inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM. Zij meent voorts dat uit wat volgt blijkt dat het bestreden bevel het net onmogelijk of disproportioneel moeilijk maakt voor haar om nog herenigd te worden met haar echtgenoot, dat dit regelrecht ingaat tegen – op zijn minst de geest van – de Dublin III-Verordening waarop de verwerende partij zich beroept, waarbij zij verwijst naar en citeert uit overweging 14 van de voornoemde Verordening waaruit blijkt dat voor de lidstaten bij de toepassing ervan de eerbiediging van het familie- en gezinsleven dient voorop te staan. Op zijn minst kan er, volgens de verzoekende partij, geen twijfel bestaan dat zij, noch haar echtgenoot over de wettelijke middelen beschikken die hen toestaan met elkaar te worden herenigd.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat een daadwerkelijk gezin wordt uiteen gehaald door de bestreden beslissing. Zij wijst er op dat zij als getrouwde vrouw naar Europa is gereisd samen met haar echtgenoot, dhr. Ab.Ib., dat zij op 19 februari 2018 samen met haar echtgenoot en nog acht andere personen gearresteerd werd in Gent, dat uit telefonisch contact met de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij haar op de hoogte heeft gebracht van het feit dat zij samen met haar echtgenoot reist. In het verzoekschrift wordt gesteld dat de naam van de echtgenoot, zoals ook blijkt uit het telefonisch contact met de verwerende partij, genoteerd is door de politiediensten als dhr. Ab.Ib. Zij vervolgt dat zij, toen zij door de politie in Gent werd vastgehouden op 19 februari 2018, haar gezinsleven onmiddellijk kenbaar heeft gemaakt, dat dit ook volgt uit het administratief dossier. Zij stelt dat hierop toch beslist werd om haar echtgenoot te laten gaan wegens een gebrek aan beschikbare plaatsen in de gesloten centra, maar haar vast te houden teneinde haar terug te kunnen leiden naar de grens. Zij meent dat er *in casu* duidelijk sprake is van een familieleven dat overeenkomstig artikel 8 van het EVRM bescherming geniet, dat uit het administratief dossier blijkt dat noch zij, noch haar echtgenoot in het bezit zijn van geldige reisdocumenten, zoals ook blijkt uit de motivering van de beslissing tot terugleiding naar de grens, dat haar echtgenoot evenmin beschikt over middelen om wettelijk te vertrekken, dat hij haar niet wettelijk zal kunnen vervoegen nadat de bestreden beslissing wordt uitgevoerd. Zij stelt dat zij niet meer weet dan dat haar echtgenoot momenteel in de illegaliteit tracht te overleven in België, dat indien de huidige bestreden beslissing, die zich beroept op de Dublin III-Verordening, wordt uitgevoerd, dit gezin uiteen zal gerukt worden, dat dit in strijd is met de *ratio legis* van zowel de Dublin III-Verordening als de vreemdelingenwet die steeds het doel vooropstelt dat gezinsleden door hetzelfde Europese land worden behartigd. Zij meent dat de voorgelegde documenten en de feitelijke gegevens benadrukken dat er wel degelijk sprake is van een situatie onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Ook wanneer het een eerste toegang betreft dient de verwerende partij, volgens de verzoekende partij, een belangenafweging te maken, waarvan in de

bestreden beslissing geen enkel spoor is waardoor de motiveringsplicht *iuncto* artikel 8 van het EVRM geschonden is. Zij wijst er op dat het EHRM hierbij belang hecht aan de persoonlijke omstandigheden van de dossiers en een aantal elementen zoals het ontstaan van een gezinsleven, de belangen van de familieleden, de sociale banden, het hoger belang van het kind, enzovoort, waarbij zij citeert uit het arrest Jeunesse t. Nederland van het EHRM van 3 oktober 2014. Zij betoogt dat gelet op het feit dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm primeert op de vreemdelingenwet bij de toepassing van deze wet dan ook dient te worden nagegaan of aan alle voorwaarden van artikel 8 van het EVRM werd voldaan, dat die overwegingen ook afdoende uit de bestreden beslissing moeten blijken, dat de genomen verwijderingsmaatregel bij uitvoering zal inhouden dat zij voor onbepaalde tijd van haar echtgenoot zal worden weggerukt, dat de verwerende partij moeilijk kan voorhouden dat de moderne communicatiemiddelen het gemis van de verzoekende partij kunnen vervangen, aangezien het ten gevolge van de wet van 13 juni 2005 betreffende de elektronische communicatie niet langer mogelijk is voor personen zonder wettig verblijf om nog een prepaidkaart voor mobiele communicatie te verwerven, dat de kans bijgevolg zeer reëel is dat zij en haar echtgenoot het contact zullen verliezen wanneer één van hen gedwongen wordt verwijderd, dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing voor onbepaalde tijd wordt weggerukt van haar gezin, dat zij doodsbang is dat ze haar man zal kwijtspelen in de 'jungle van de illegaliteit'.

Ten slotte betoogt de verzoekende partij dat zij als alleenstaande Ethiopische vrouw zonder veel opleiding bovendien bijzonder kwetsbaar is, dat uit objectieve informatie blijkt dat haar toegang tot juridische bijstand *in casu* sterk belemmerd zal worden in Duitsland, waarbij ze citeert uit een AIDA Country Report Germany van maart 2017. Zij meent dat de verwerende partij dan ook ontzettend onzorgvuldig is opgetreden waar zij het gezinsleven van de verzoekende partij op geen enkele manier in rekening heeft gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Concluderend stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing disproportioneel is aan het beoogde doel, dat de huidige bestreden beslissing onaanvaardbaar is en volstrekt inhumaan, dat niet blijkt dat de verwerende partij op zorgvuldige wijze voornoemde belangenafweging heeft toegepast en alle individuele elementen in rekening werden gebracht, dat de bestreden beslissing buiten proportie is, dat er geen rekening wordt gehouden met haar familieleven. Zij meent dat de werkmethode die de verwerende partij heeft toegepast het principe van behoorlijk bestuur schendt, waaronder de zorgvuldigheidsplicht, dat het niet kan dat haar gezin op de helling komt te staan.

3.2.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Hoewel in de tekst van de artikelen 7, eerste lid en 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor de gemachtigde kan worden gelezen wat betreft de "*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*" respectievelijk "*het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling*", blijkt wel uit de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet dat er rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en mede worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Raad als annulatierechter wel kan nagaan of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen.

3.2.1.3. Wat het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat de afgifte van het bestreden bevel

kennelijk onredelijk zijn omwille van haar gezondheidstoestand of het hoger belang van het kind. De verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan dat de gemachtigde enig ter zake relevant gegeven zou hebben miskend.

3.2.1.4. In verband met het bepaalde in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, betoogt de verzoekende partij dat rekening dient gehouden te worden met haar gezins- en familieleden, waarvan de bescherming gewaarborgd wordt door artikel 8 van het EVRM.

3.2.1.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleden, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleden’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleden is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

3.2.1.6. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier, inclusief het administratief verslag – illegaal verblijf van de politiezone Gent van 19 februari 2018, niet dat de verzoekende partij, voor het nemen van de bestreden beslissing, aan de verwerende partij kenbaar heeft gemaakt als zou één van de personen die samen met haar gearresteerd werd haar echtgenoot zijn.

Uit een e-mail van 21 februari 2018, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij pas in het CIB waar ze op 20 februari 2018 is binnengekomen, verklaart dat zij opgepakt werd samen met haar man Ah. Ib. Mo. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift, meer bepaald in de feiten uiteenzetting, aangeeft dat zij gehuwd is met de 35-jarige Ah. Is., die echter door de politiediensten werd genoteerd als Ab.Ib. Uit het administratief verslag – illegaal verblijf blijkt dat op 19 februari 2018, samen met de verzoekende partij, negen mannen van Afrikaanse origine werden opgepakt, waaronder dhr. Ab. Eb. geboren op 3 juli 1993.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij geen enkel stuk kan voorleggen waaruit het bestaan van een gezinsleden met dhr. Ah. Is. kan blijken en daargelaten de vraag of de politie de naam van dhr. Ah. Is. al dan niet verkeerdelijk heeft genoteerd als Ab. Eb., stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in het gesloten centrum een andere naam opgaf als naam van haar echtgenoot dan de naam die wordt weergegeven in het verzoekschrift. Indien dhr. Ah. Is. werkelijk de echtgenoot van de verzoekende partij is, kan er op het eerste zicht vanuit gegaan worden dat zij deze naam eveneens correct zou kunnen weergeven in het gesloten centrum. Bovendien blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole dat voor dhr. Ab. Eb. de geboortedatum van 3 juli 1993 werd genoteerd, feit dat niet betwist wordt door de verzoekende partij, terwijl de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt dat haar echtgenoot 35 jaar is. Gelet op deze elementen maakt de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk dat zij gehuwd is of een gezinsleden onderhoudt met dhr. Ah. Is., zijnde een man van wie de politiediensten, volgens de verzoekende partij, de naam verkeerdelijk noteerden als dhr. Ab. Ib. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat ook in de begeleidingsfiche tot verwijdering, opgesteld op 19 februari 2018 door een administratief assistent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, het woord ‘vrijgezel’ werd aangevinkt bij de burgerlijke staat van de verzoekende partij.

3.2.1.7. Een beschermingswaardig gezins- of familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.1.8. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar betoog dat er geen gedegen individueel onderzoek is naar de concrete gezinssituatie en de persoonlijke omstandigheden die

hiermee gepaard gaan, dat er dan ook geen concrete afweging van belangen gebeurd is in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Evenmin heeft de verzoekende partij, gelet op het feit dat zij geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt, belang bij haar betoog dat het bestreden bevel het net onmogelijk of disproportioneel moeilijk maakt voor haar om nog herenigd te worden met haar echtgenoot, dat dit regelrecht ingaat tegen de Dublin III-Verordening, met name overweging 14 van de voornoemde Verordening waaruit blijkt dat voor de lidstaten bij de toepassing ervan de eerbiediging van het familie- en gezinsleven dient voorop te staan, dat er op zijn minst geen twijfel kan bestaan dat zij, noch haar echtgenoot over de wettelijke middelen beschikken die hen toestaan met elkaar te worden herenigd, dat uit het administratief dossier blijkt dat noch zij, noch haar echtgenoot in het bezit zijn van geldige reisdocumenten, dat haar echtgenoot haar niet wettelijk zal kunnen vervoegen nadat de bestreden beslissing wordt uitgevoerd, dat zij niet meer weet dan dat haar echtgenoot momenteel in de illegaliteit tracht te overleven in België, dat indien de huidige bestreden beslissing wordt uitgevoerd, dit gezin uiteen zal gerukt worden. Ook bij het betoog dat de genomen verwijderingsmaatregel bij uitvoering zal inhouden dat zij voor onbepaalde tijd van haar echtgenoot zal worden weggerukt, dat de verwerende partij moeilijk kan voorhouden dat de moderne communicatiemiddelen het gemis van de verzoekende partij kunnen vervangen, aangezien het ten gevolge van de wet van 13 juni 2005 betreffende de elektronische communicatie niet langer mogelijk is voor personen zonder wettig verblijf om nog een prepaidkaart voor mobiele communicatie te verwerven, dat de kans bijgevolg zeer reëel is dat zij en haar echtgenoot het contact zullen verliezen wanneer één van hen gedwongen wordt verwijderd, dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing voor onbepaalde tijd wordt weggerukt van haar gezin, dat zij doodsbang is dat ze haar man zal kwijtspelen in de 'jungle van de illegaliteit', heeft de verzoekende partij geen belang, gelet op het ontbreken van een aangetoond beschermingswaardig gezinsleven.

3.2.1.9. Betreffende de verwijzing naar een arrest van de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben.

3.2.1.10. Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt op het eerste zicht aangetoond. Evenmin blijkt *prima facie* een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Ook de bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de voorgaande bespreking van het middel reeds werd geconcludeerd dat op het eerste zicht geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoekende partij niet aantoonde dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan *prima facie* ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

3.2.1.11. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. De verzoekende partij toont voorts niet aan op welke wijze de bestreden beslissing artikel 7 van de vreemdelingenwet schendt.

3.2.1.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij als alleenstaande Ethiopische vrouw zonder veel opleiding bovendien bijzonder kwetsbaar is, dat uit objectieve informatie blijkt dat haar toegang tot juridische bijstand *in casu* sterk belemmerd zal worden in Duitsland, waarbij ze citeert uit een AIDA Country Report Germany van maart 2017 en meent dat de verwerende partij dan ook ontzettend onzorgvuldig is opgetreden waar zij het gezinsleven van de verzoekende partij op geen enkele manier in rekening heeft gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij haar kritiek betreffende de gebrekkige toegang tot juridische bijstand in Duitsland volledig verbindt aan haar betoog dat de verwerende partij het gezinsleven op geen enkele manier in rekening heeft gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk heeft gemaakt, zodat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar betoog dat haar gezinsleven niet in rekening werd gebracht.

Indien het betoog van de verzoekende partij dat zij als alleenstaande Ethiopische vrouw zonder veel opleiding bovendien bijzonder kwetsbaar is en dat uit objectieve informatie blijkt dat haar toegang tot juridische bijstand *in casu* sterk belemmerd zal worden in Duitsland, waarbij ze citeert uit een AIDA Country Report Germany van maart 2017, niet dient gekoppeld te worden aan het betoog over het onzorgvuldig optreden van de verwerende partij door het niet in rekening nemen van het gezinsleven, kan de Raad enkel vaststellen dat voormeld betoog bestaat uit feitelijke vaststellingen of beweringen, zonder dat de verzoekende partij verduidelijkt op welke wijze deze vaststellingen of beweringen de onwettigheid van de bestreden beslissing aantonen.

3.2.1.13. Met voormeld betoog maakt de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel op het eerste zicht niet aannemelijk.

3.2.1.14. De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

3.2.1.15. Dienvolgens is het eerste middel niet ernstig.

3.2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel.

3.2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Samenvatting middel:

Tegen de huidige bestreden beslissing staat geen schorsend beroep open dat een gedegen onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM toelaat, hoewel een essentieel recht, zoals dit door artikel 8 EVRM wordt beschermd een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist.

Tegen de beslissing van 19 februari 2018 (kennisgeving 19 februari 2018) tot bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (stuk 1), staat uitsluitend een annulatieberoep open (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Hoewel de verzoekende partij gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden, tot gevolg dat de verzoekende partij zal teruggestuurd worden naar Albanië, zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te komen in het kader van een procedure “uiterst dringende noodzakelijkheid” is het immers noodzakelijk dat er “ernstige middelen” worden aangevoerd – zie hierna).

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 EVRM dient “een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending het EVRM aanklagen, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 8 en 13 EVRM, een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van

rechtsweg schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het hetzelfde Verdrag toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtsweg opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Ook artikel 8 EVRM heeft een directe werking en wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als één van de essentiële mensenrechten beschouwd. Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 8 en 13 EVRM, een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtsweg schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

De verzoekende partij herinnert in die zin ook aan een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij bovenstaande principes werden bevestigd aangaande de mogelijkheden in het interne Belgische recht omtrent het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het Hof is van mening dat het gebrek aan schorsend effect gedurende de annulatieprocedure niet kan worden gecompenseerd door het feit dat om daadwerkelijk een schorsend en volledig onderzoek van zijn beroep te kunnen krijgen, de verzoekende partij mogelijks tot drie verschillende beroepen moet instellen.

Dit gelet op het feit dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid slechts in aanmerking wordt genomen indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, waarbij overeenkomstig de geldende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan één van deze voorwaarden slechts is voldaan wanneer een verwijderingsmaatregel imminent wordt.

“§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n'estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu'avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n'est pas non plus suspensif de plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et qu'il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 3 (...)

“§106. Au vu de l'analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n'a pas disposé d'un recours effectif, dans le sens d'un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. »

(CEDH, S.J. v. Belgium, no. 70055/10 dd. 27 février 2014)

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder de aanwezigheid van een “ernstig en moeilijk te herstellen nadeel”.

Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel.

Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweegbrengt.

De beroepsmogelijkheid die op heden bestaat, namelijk het annulatieberoep, is geen daadwerkelijk rechtsmiddel, hetgeen ook werd bevestigd in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak S.J. v. Belgium. Bijgevolg wordt artikel 13 EVRM geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van haar beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

In casu is het ook noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een “veilig land” van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallelle juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

3.2.2.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet alsook het onderzoek van het eerste middel waarin onder meer een grief inzake artikel 8 van het EVRM werd ontwikkeld, tonen aan dat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd in haar betoog dat er tegen de bestreden beslissing geen schorsend beroep openstaat dat een gedegen onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM toelaat en dat zij riskeert naar “Albanië” (sic) teruggestuurd te worden zonder effectief onderzoek van haar middelen. Het gehele theoretisch betoog van de verzoekende partij waarin rechtspraak van het EHRM verwerkt wordt, is dan ook niet dienstig, te meer daar de verzoekende partij haar betoog verbindt aan de bewering “*Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel.*” Dit wordt niet gestaafd en alleszins wordt onderhavig verzoekschrift niet afgedaan op de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Voor het overige geeft het betoog blijk van wetskritiek waarover de Raad zich niet vermag uit te spreken.

3.2.2.3. Het tweede middel is niet ernstig.

3.3. De verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER